

Οί ἐπιλογές μας ἔχουν κόστος!

Καί ξαφνικά, ἐκείνο τό θλιμμένο πρωῖνό, τό πρῶτο τοῦ φετεινοῦ Μαρτιοῦ ἀνακαλύψαμε ὅτι σ' ἐτοῦτον τόν τόπο δέν ὑπάρχει κανένας πού νά κάνει τή δουλειά του μέ τρόπο ὑπεύθυνο. Γιά μιὰ ἀκόμη φορά τό Κράτος –τό ὁποῖο στελεχώνουμε ἐμεῖς φυσικά– ἀποδείχθηκε κατώτερο τῶν περιστάσεων, ἀνίκανο νά διασφαλίσει τό αὐτονόητο, τό δικαίωμα τῶν πολιτῶν του στή ζωή. Ἐκπληξη ὀδυνηρή γιά ὅσους ἀρνοῦνταν νά δοῦν τήν πραγματικότητα, ὅπως τή ζούσαμε ὅλα αὐτά τά χρόνια. Δυστυχῶς μιὰ νέα πληγή ἄνοιξε στό σῶμα τῆς Ἑλλάδας μας.

Χορτάσαμε πόνο, σχεδόν συνηθίσαμε, συνεχίζει ὁ Ἑλληνισμός τήν πολύπαθη πορεία του μέσα στοῦς αἰῶνες. Σπάνια συμβαίνει κάτι πού θά μᾶς δώσει χαρά. Ὅμως γιατί πάλι ἐμεῖς, φτάνει πιά! Δέν μπορεῖ συνεχῶς καί τόσο συχνά τελευταῖα, νά συμβαίνουν μονίμως κακά.

Ἴσως μοῦ πεῖτε ὅτι παντοῦ συμβαίνουν καταστροφές· ὁ πόνος δέν ἀποτελεῖ μόνον Ἑλληνικό «προνόμιο». Ὅριστε, καί στή γειτονική Τουρκία σεισμός τρομερός, νά καί στήν Οὐκρανία πόλεμος, τό ἴδιο καί στή Σερβία πῶς μπροστά, ἡ Συρία ὑποφέρει δώδεκα χρόνια τώρα, καί στήν Ἀμερική κάθε τόσο παίρνει κάποιος ἕνα ὄπλο καί σκοτώνει ἀθώους. Παντοῦ συμβαίνουν συμφορές. Τί νά κάνουμε ἢ ζωή εἶναι σκληρή. Ἐντάξει, ὅλοι ἔχουν τά δικά τους, ὅμως ἐδῶ παράγινε τό κακό. Καί ἀπ' τό κακό πᾶμε στό χειρότερο. Ὅλα δείχνουν ὅτι κάτι δέν πάει καλά. Μᾶλλον πρέπει νά ψαχοῦμε.

Ὁ σχολάζων Δεσπότης τοῦ Αἰγίου, ἀναφερόμενος στήν πρόσφατη τραγωδία, μίλησε μέ τή δική του ὀπτική γιά τήν κατάσταση στόν τόπο, **καί μᾶς συνέστησε νά ἐξετάσουμε τίς συνήθειες τοῦ λαοῦ τελευταίως, γιά νά ἀναζητήσουμε τήν αἰτία.** Εἶπε νά δοῦμε μήπως φταίξαμε καί ἐμεῖς. Δέν ἄρresαν ὅμως ὅσα μᾶς εἶπε γιατί κακοκαρδίζονται ὀρισμένοι· τούς χαλᾶνε βλέπετε τίς συνήθειες. Εἶναι καί ἐκεῖνοι «οἱ ἀγαπούληδες τοῦ Θεοῦ» πού μόλις ἀκουσθεῖ κάποιος λόγος γιά τόν ἠθικό μας κατήφορο ἐκστασιάζονται καί ἀμέσως ἢ συζήτηση δυναμιτίζεται. Φοβᾶμαι ὅμως πῶς δέν μπορεῖ νά ἀποστρέψουμε συνεχῶς τό πρόσωπό μας ἀπό τήν ἀλήθεια. Ρωτήστε νά μάθετε τί συμβαίνει

στά «μπουρμπούλια», ἀναζητεῖστε στιγμιότυπα ἀπό τό «μπουρανή» καί μετά ἄς κατηγορήσουμε τόν Δεσπότη. Ἐδῶ κοντεύουμε νά γιορτάζουμε τήν Τσικνοπέμπτη λές καί εἶναι Ἀνάσταση!

Μά θά μοῦ πεῖτε, τί δουλειά ἔχουν αὐτά; Τί σχέση ἔχει ἓνα κακό πού συμβαίνει τυχαῖα μέ τό ἄν οἱ ἄνθρωποι ζοῦν μέ τόν ἓναν ἢ τόν ἄλλον τρόπο, μέ τό ἄν ὑπερβάλλουν λίγο στή διασκέδαση, ἔστω καί μέ τό ἄν κάνουν καί καμιά μικροπαράβαση; Νά τό ψάξουμε λέω, μήπως ἐνδεχομένως φταίει καί αὐτό.

Οἱ παλιοί ἤξεραν ὅτι τό κακό, ὅπως καί τό καλό βέβαια, ἔχει μεταδοτικότητα, καί προσπαθοῦσαν νά ἐξηγήσουν τήν ἐμφάνιση διάφορων παθημάτων, σέ κάποιες περιπτώσεις, ὡς ἀποτέλεσμα κριμάτων πού βάραιναν τούς προγόνους ὅσων ἔπασχαν. Θυμηθεῖτε γιά παράδειγμα, καί τήν περίπτωση τῆς θεραπείας τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ ἀπό τόν Χριστό; «Καί παράγων εἶδεν ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς. καί ἠρώτησαν αὐτόν οἱ μαθητές αὐτοῦ λέγοντες· ραββί, τίς ἤμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἵνα τυφλός γεννηθῆ; .....» (Ἰωάν. Θ' 1, 2). Λέω, μήπως μᾶς πιάνει καί ἐμᾶς.

Βλέπετε, δέν πορευόμαστε μόνοι μας στή ζωή. Τήν τύχη μας τή ρυθμίζει ἄλλος. «Ἔστι δίκης ὀφθαλμός ὅς τά πανθ' ὀρά». Ἔχουμε τό ἀπόλυτο δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς, ἀλλά οἱ ἐπιλογές μας ἔχουν τίμημα, ἔχουν κόστος. Γιά τήν ὀρθότητα κάθε μας ἀπόφασης, κάθε μας πράξης στή ζωή μας, μέσα στήν κοινωνία, ὑπάρχει κριτήριο, καί αὐτό τό θέτουν οἱ νόμοι καί τά ἤθη, ὅπως μᾶς παραδόθηκαν. Φανταστεῖτε πόσο σοβαρότερα γίνονται τά πράγματα ὅταν κριτήριο γίνεται ὁ Θεῖος νόμος; «Προσέχετε, λαός μου, τῷ νόμῳ μου ...» λέει ὁ ψαλμοδός, (Ψαλμ. 77ος). Πῶς νά τό κάνουμε, δέν ἐπιτρέπονται ὅλα. Καί ἄν δεχτοῦμε ὅτι ὅλα ἐπιτρέπονται, τό σίγουρο εἶναι ὅτι δέν μᾶς συμφέρουν ὅλα.

Χρόνια τώρα, δέν μπορῶ νά ξεχάσω τί ἔλεγε στήν συντροφιά τῶν προσκυνητῶν, σέ ἓνα ἀπό τά μεγάλα μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὁ μοναχός πού εἶχε τό συγκεκριμένο διακόνημα, ἐκεῖ λίγο μετά τό ἔτος 2000. Πῶς ἓνας Σέρβος προσκυνητής πού εἶχε ἐπισκεφθεῖ τό μοναστήρι, λίγο καιρό πρῖν, ἔλεγε στόν μοναχό, περιγράφοντας τά πολεμικά γεγονότα τοῦ 1999 στή χώρα του: «Ἐκατόν πενήντα χιλιάδες ἐκτρώσεις τό χρόνο εἶχαμε στή Σερβία πάτερ, κάθε χρόνο!», τί καλό νά περιμένει κανεῖς μετά; Τά ἴδια καί στήν Κύπρο τῶν ἑξασκίων χιλιάδων κατοίκων, ἔλεγε ἓνα Κύπριος γιατρός: «σαράντα χιλιάδες ἐκτρώσεις τό χρόνο εἶχαμε, θά εἶχε λυθεῖ τό Κυπριακό πάτερ ἄν ζοῦσαν αὐτά τά παιδιά ἀπ' τό '74 καί μετά». Φαντάζομαι ὅτι θά ἔχετε ἀκούσει πῶς τό νούμερο πού ἀκούγεται γιά τά δικά μας κατορθώματα εἶναι πολύ μεγαλύτερο. Τί περιμένουμε λοιπόν, καλό;

Θυμᾶστε, μήπως, καί τήν φασαρία πού ἔγινε πρῖν τρία χρόνια γιά νά ἀποκαθλωθοῦν ἀπό τό Μετρό τῆς Ἀθήνας ἐκεῖνες οἱ περιβόητες ἀφίσες πού ἤθελαν νά μᾶς ἀφυπνίσουν γιά τήν προστασία τῶν ἀγέννητων παιδιῶν μέ

τίτλο «**Ἀφήστε με νά ζήσω!**», ἐπειδὴ θεωρήθηκε ὅτι ἀποτελοῦσαν προσβολή γιὰ τίς γυναῖκες, οἱ ὁποῖες ἔχουν τό δικαίωμα νά ἐξουσιάζουν τό σῶμα τους; Τί λέτε νά περιμένουμε καλοσύνες ὅταν συγκατανεύουμε σέ τόσο σοβαρά θέματα. Μποροῦμε νά παραβλέπουμε ὅτι ἡ ζωὴ γιὰ τόν χριστιανό ἀρχίζει ἀπό «ἄκρας συλλήψεως» καί στεροῦμε σέ τόσες ἀθῶες ψυχές τό δικαίωμα νά γεννηθοῦν ἐπειδὴ ἐμεῖς εἴμαστε ἀπρόσεκτοι ἢ ἀδιάφοροι ἢ θεωροῦμε τόν ἑαυτό μας ἀπελευθερωμένο; Εἶναι γραμμένες ἀπό παλιά οἱ ἀπαντήσεις γιὰ τέτοιες συμπεριφορές, «... **καί ἀποδώσει Κύριος τήν ἀνομίαν αὐτῶν, κατὰ τήν πονηρίαν αὐτῶν ἀφανιεῖ αὐτούς Κύριος ὁ Θεός**» (Ψαλμ. 93ος, 23). [Βέβαια πολλοί θά σέ πῶν βλαμμένο ὅταν ὑποστηρίζεις τέτοιες ἀπόψεις, ἀλλά δέν βαριέσαι, κάποτε θά μάθουμε ποιός ἔχει δίκιο].

Καί νά ἦταν μόνον αὐτά: ξεχάσατε πῶς διαλέξαμε γιὰ Κυβερνήτη ἐκεῖνον τόν ἄνθρωπο πού λίγο καιρό πρὶν ἐκλεγεῖ καί ἐνῶ παραχωροῦσε συνέντευξη σέ ἓναν δημοσιογράφο μπροστά ἀπό ἕνα ἐκκλησιάκι στήν προβλήτα κάποιου νησιώτικου λιμανιοῦ ἀρνήθηκε σὲ camera τήν πρόσκληση τοῦ συνομιλητῆ του νά μπεῖ στήν Ἐκκλησιά ἐπειδὴ, ὅπως ἀπάντησε, «δέν εὔρισκε τόν λόγο»! Δέν βρίσκει τόν λόγο νά μπεῖ στήν ἐκκλησία κι ἐμεῖς τοῦ ἀναθέσαμε νά μᾶς κυβερνήσει; Μά θά μοῦ πεῖτε οἱ ἄλλοι εἶναι καλύτεροι ἐπειδὴ παίζουν στίς ἐκκλησίες; Ὅχι φυσικά, ἀπλᾶ καί αὐτούς ἐμεῖς τοὺς ἐπιτρέπουμε νά μᾶς κοροϊδεύουν ἐνῶ ξέρομε τί πρεσβεύουν. Ἀλλά καί τόν ἐπόμενο Κυβερνήτη, τοῦ ἐπιτρέψαμε ἀδιαμαρτύρητα νά κλείσει τίς Ἐκκλησίες, καί μάλιστα Πασχαλιάτικα, γιὰ νά μᾶς σώσει ἀπ' τό θανατικό, λές καί θά πείραζε νά δείξουμε ἔστω τόν ἐλάχιστο σεβασμό στό κορυφαῖο γεγονός τῆς πίστεως τῶν Ἑλλήνων. Ποιός ἐνοχλήθηκε; κάποιοι «γραφικοί» γιὰ τοὺς πολλούς.

Ἀλλά τά παραπάνω μᾶλλον εἶναι λίγα, μπροστά στήν γενικότερη ἀπομάκρυνσή μας ἀπό τὰ τῆς πίστεως πού μᾶς παραδόθηκε. Ἄν συνεχίσει τό ἔθνος νά πορεύεται ἀπομακρυνόμενο μέ τόν ἴδιο ρυθμό ἀπό τήν Ἐκκλησία σύντομα θά λείπει ἡ πίστη ἀπό τόν τόπο μας. Λέτε νά μᾶς βροῦν καλά; Ὁ Ἑλληνισμός ὑπῆρξε σκεῦος ἐκλογῆς γιὰ τή μετάδοση τοῦ Εὐαγγελίου, νομίζουμε ὅτι θά χαθεῖ ἡ πίστη ἀπό τόν τόπο χωρίς συνέπειες; Πῶς τό βλέπετε αὐτό φυσιολογικό;

Πάντα θά ὑπάρχει τό δίλημμα ποιόν δρόμο νά διαλέξουμε στή ζωὴ μας ἐκεῖνον τῆς ἀρετῆς ἢ τόν ἄλλον τῆς κακίας (νά διδάσκεται ἄραγε στὰ σχολεῖα μας σήμερα τό δίλημμα τοῦ Ἡρακλῆ); Δικαίωμά μας νά πορευθοῦμε ὅπου καί ὅπως θέλουμε ἀλλά πρέπει νά ξέρομε ὅτι ἡ ἐπιλογή πού θά κάνουμε θά ἔχει κόστος.

Ἄν εἶναι ψέμα ὁ Θεός, ὅπως θέλουν νά μᾶς πείσουν κάποιοι, ἔχει καλῶς. Ἄν δέν εἶναι ὅμως;

Δημήτρης Κοσκινιώτης